

CINE RĂSPUNDE?

Autor: Andrei Marga

Data: 03.09.2020

În România actuală se petrec fapte pentru care în orice societate civilizată cineva trebuie să dea socoteală. Moral, politic, dar și juridic! Aici, sub ochii noștri, se încalcă golănește *Constituția*, se traficează persoane, mor mii de oameni cu zile, dar nimeni nu răspunde.

O fi iar „destinul”, cum încep mulți să creadă? O fi „mâna de afară”, cum brodează alții? Nu poate fi vorba de „destin” atunci când inși nepricepuți și de rea credință decid soarta oamenilor. Nu-i nici „mână din afară” câtă vreme deciziile sunt luate de unii dinăuntru. Iată doar câteva exemple.

Coronavirusul 19 s-a instalat temeinic în România, cu toate că turismul ei suferă de mulți ani. La început de septembrie 2020, îmbolnăvirile sunt în progres. Cu testări proporțional mai puține, noile infectări sunt comparabile cu cele ale unor țări cu populație de N-ori mai mare. România este acum campioană europeană la infectări și decese, în raport cu populația, și în condițiile în care nu este sugativă turistică. Nu a avut beneficiile țărilor circulate, dar plătește din greu cu vieți omenеști proasta calitate a celor care o guvernează acum.

Pandemia este pretutindeni o provocare, dar România avea condițiile să-i facă față onorabil. Că a ajuns campioană la infectări și decese ține de un păcat inițial – aducerea în țară fără testare a peste un milion și jumătate de oameni din țări contaminate, „votanții noștri”, cum zicea posesiv un vice „liberal”. Place sau nu, situația are apoi la bază nesfârșite decizii fără cap – începând cu luarea unei urgențe sanitare drept urgență militară, cu testarea în funcție de interesul meschin al „guvernului meu”, trecând prin obsesia ascunderii faptelor și încheind cu amatorismul „președintelui” și al servitorilor săi. Cine răspunde de aruncarea în boală a populației și de viețile pierdute, de crima evidentă?

Pluralismul politic a fost o mare realizare și pentru România. Numai că acesta nu supraviețuiește fără cultură. Doar la „liberalii” României de azi vezi inși incapabili de vreo realizare, dar care perorează pe tema „desființării” concurenților. O țară sărăcită de decidenții ei, care își extinde îndatorarea pe decenii, își face astăzi praf oxigenul dezvoltării – pluralismul. Chiar ziarul de față a arătat, cu date, că cei din „guvernul meu” au trecut pe la „academiile” noii Securități. Acum și opoziției i se pun lideri tot din umbră. Nu mai sunt și ceva civili pe la Dvs.?, întreba inteligent un ziarist. Cine răspunde de anihilarea în fapt a pluralismului?

Schimbarea unui guvern nu este semn de criză, dacă se respectă procedurile democratice. Numai că în România de azi procedurile democratice nu mai au trecere. Mituirea și șantajul, dirijate de sus, cum s-a văzut și la recenta moțiune de cenzură, sunt cele care decid. În 2019, în loc să se caute un „guvern al țării”, s-a încropit un guvern de uz personal („guvernul meu”) compus din parveniți gălăgioși, puși pe hoție. Rareori în istorie, într-un necaz major, cum este o pandemie, s-a furat mai fără scrupule! De vreo răspundere, nici vorbă!

Potrivit unui analist economic cunoscut, România este acum țara în care părinții consumă deja din farfuria nepoților! Neavând șanse să ajungă la demnități pe căi normale, nulitățile „guvernului meu” luptă cu orice mijloc pentru a nu fi trimise la colț. Oricare cetățean cu capul pe umeri se poate întreba: ce s-a câștigat, de fapt, cu făcătura „guvernului meu”, din moment ce acesta distruge orice normalitate, iar guvernul nu mai este în stare să plătească, potrivit legii, nici salarii, nici alocații pentru copii, nici pensii și nici să rezolve ceva? Cine răspunde de pașii evidenți înapoi?

După 1989, România și-a dat o *Constituție*. Exceptând imprecizia referitoare la președinte, pe care acesta o și exploatează dându-se ridicol drept „șef de stat” (Mussolini,

creatorul formulei, ar fi putut lua lecții!), este o constituție aidoma constituțiilor din regiune. Statul de drept democratic este cheia ansamblului instituțional și în România. „Președintele”, însă, nu numai că a înlocuit statul de drept democratic al *Constituției* cu statul de drept în accepțiunea sa rudimentară, dar s-a ocupat de șubrezirea pieselor vieții democratice. Nu se mai țin scrutinuri fără măsluire, separarea puterilor în stat a devenit facultativă, se finanțează serviciile secrete mai mult ca în oricare altă țară europeană, România are azi mai mulți generali decât armata americană, aducerea de mediocri la decizii a desființat normala competiție a meritelor și talentelor. Cine răspunde de butaforia regimului prostocratic!

Spus direct, nici unul dintre cei care decid acum la Cotroceni și la palatul Victoria nu are valoarea sau vreun merit pretinse de funcție. Se știe că atunci când în țară se lupta pentru stat de drept democratic, ei se ocupau de jocuri și afaceri a căror urâtenie nici nu merită menționate. Cine răspunde de derapajul spre autoritarismul sătesc de acum? Cine răspunde de subminarea pas cu pas a instituțiilor?

În lume are loc o reșezare a relațiilor în funcție de realități noi, care pretind competență și creativitate. Nimeni nu cere să modifice alianțe formate deja în 1996-2004, dar nu cere nici să stai ca pisica la film. Se cere, peste toate, inovație. Într-adevăr, ce politică externă este aceea când nimeni nu te invită la discuții, când nu ai nimic de negociat și stai așteptând o ocazie de poze și protocol pentru naivi? Cine răspunde de faptul că România nu mai are nici o propunere proprie în materie? Cine răspunde de politica externă de excursii, de faptul că nu ai nimic de spus în reuniuni, de minciuna jenantă a „procurării” de bani europeni, când aceștia sunt, de fapt, repartizați fiecărei țări?

România are de mult dificultăți cu selecția decidenților. Deja în anii optzeci s-a trecut la tehnica selectării de inși care să nu periclitizeze vârful regimului. Tehnica funestă, care personalizează desemnările în funcții publice și le face în interes privat, a revenit în 2001 și s-a amplificat în anii care au urmat, pentru a atinge maximul cu „guvernele mele”. Acum se aduc și se mențin la decizii incapabili pentru a nu se observa nepregătirea „șefului”. Acum s-a ajuns cu brio la selecția celor mai slabi. Cine răspunde de acefalia organizată? Cine răspunde de distrugerea mecanismelor în virtutea cărora orice cetățean meritos poate accede prin el însuși la roluri în societate și nu apelând la suporturi oculte? Cine răspunde de împingerea spre emigrare a oricărui ins mai valoros?

La drept vorbind, în România, liberalismul nu a fost niciodată exemplar. Totdeauna a avut o tentă străină de liberalism – autoritară și de parvenire frauduloasă. Guvernarea cu stare de urgență în perioada interbelică și cu ordonanțe de urgență de acum, efortul disperat de a menține un guvern incompetent prin starea de alertă, furtul din buget și din orice sunt notorii năravuri „liberale” la Carpați. După 1989, când și România avea nevoie de reconstrucție pe baza drepturilor și libertăților fundamentale ale omului și cetățeanului, la liberali au mai venit oameni luminați și responsabili – întreprinzători, liber profesioniști, intelectuali. Azi nu mai găsești la „liberali” un vârf profesional, civic, moral. Dacă provoci o discuție despre liberalism la propriu, sau, Doamne ferește!, despre democrație, rămâi singur. Dacă „președintele” iese din hârtiile anoste pe care i le pregătesc supușii, o ia razna cu atacarea a „niște evrei”, cu declarații de „scoatere din țară a social-democrației”, cu confuzionarea educației sau cu alte ineptii.

Pe acest fundal, ciocoismul a renăscut și sare în ochi. Toate tarele incriminate literar prin personaje precum Cațavencu, Rică Venturiano, coana Joița, Tănase Scatiu, cam toate situațiile imaginate de literatura absurdului, a lui Urmuz sau Eugen Ionescu, se regăsesc acum printre „liberali”, plus o grămadă de trăsături noi, „originale” – originale în Europa de azi.

„Președintele” susține că „nu s-a făcut nimic în treizeci de ani”. Depinde ce și cum privești. Dar cineva care stă în funcția lui de șase ani, din cei treizeci, și nu a făcut nimic, este cu siguranță parte a nimicului de care vorbește. Contra promisiunii „lucrului bine făcut”, pe orice a pus mâna președintele, s-a stricat: justiția a modificat-o spre a face loc abuzurilor personale, statul

se târăște, economia nu mai poate plăti oamenii, politica externă nu mai există, acum educația se mulează pe înțelegerea sa incultă. Ce s-a ales de „proiectul de țară”, de „România educată”, de „România normală”, în care se dovedește că nu știe despre ce este vorba, cu care a indus în eroare cetățenii?

În orice țară se discută cu ardoare asimilarea de tehnologii, pericolele pentru democrație, implicațiile noilor mass media, reșezarea internațională, noile idei din cunoașterea lumii. În România, mai pâlpâia cândva flacăra unei discuții. Dacă vrei să vezi exact ce se discută, după „mandatele” de pomină, vei avea surpriza înapoierii. Desincronizarea indusă de nepriceperea de sus, începe să devină cronică.

Peste toate, atmosfera s-a umplut de sofismele prostocrației, adresate cu aplomb unei populații socotită, pesemne, de idioți. Se cugetă zgomotos prin comparare cu Italia, Franța, Spania: „aceia au mai multe infecții și mai mulți morți, deci noi stăm bine”. Nu mai contează că acele țări au populații mult mai numeroase și sunt centrale în schimburile mondiale. Se pretinde, cu suficiența celui ajuns pe căi necurate, că „cei care au guvernat sunt răi, deci noi suntem buni”. Or, nu este deocamdată absolut nici o probă că guvernării anteriori ar fi fost sub nivelul celor de azi sau că cei de azi ar avea vreo valoare! Se bate câmpii cu „guvernul guvernează, dar CCR este de vină că a infirmat hotărâri de guvern neconstituționale”. Se pare că este primul guvern („Guwerner”, cum se spune mai nou!) care nu știe reglementa fără erori de conținut, de gramatică și de drept! Se bate monedă că „X trebuie oprit să vorbească, căci ține cu rivalii”. În definitiv, unde mai este crezul democratic „nu sunt de acord cu tine, dar nu voi precupeți nici un efort ca tu să-ți poți exprima opinia”? Ca să nu mai vorbim de panseul unui „președinte” care vrea să rezolve urgențe sanitare cu acțiuni de poliție, după sofismul „ești sau precaut sau prost”, fără să observe că este și a treia alternativă: „cineva este sau precaut sau prost sau și mai prost, neștiind alternativele”.

În loc să se facă din cultura simplă a logicii un instrument fertil în viața societății, ca în orice cultură europeană, se recurge la sofisme de care liceenii, deja, învață cum să se ferească. Nu facem caz de capacitatea cuiva, dar cine răspunde de răspândirea inculturii? Cine răspunde de plasarea acestei țări în afara cursului învățării din cultura avansată a lumii?

Cu cât sunt mai nechibzuite și mai abuzive deciziile guvernanților actuali, cu atât înflorește brutalitatea. Nu mai amintesc faptul că, la Centenar, orice țară face un gest de integrare a cetățenilor, inclusiv prin amnistii și grațieri. Din nefericire, România a rămas singulară în semnul de sălbăticie pe care decidenții ei l-au dat. Obsesia, de la „președinte” la ciracii săi, a fost evident aceea de a lovi cetățeni, nu de a-i integra și reintegra. Cine răspunde de brutalitatea indusă acum larg în societate? Destul să vezi cum „președintele” atacă cetățeni sau cum îi tratează Polițiile locale de doi lei pe oameni, ca să-ți dai seama de descompunerea ce se petrece.

La Olimpiada de la Rio de Janeiro, România a obținut cele mai slabe rezultate din istorie. Azi, devine tot mai clar că, deja în 2016, se anunțau efectele lucrului făcut în lipsa priceperii și cu rea credință. Rezultatele foarte slabe de atunci par să fie paradigma a ce se petrece în România actuală.

Sunt dezvoltări lente în multe locuri din lume. În România actuală aproape că nu găsești un cetățean lucid care să nu observe că țara este împinsă spre decădere.

Decădere? După ce i-am cunoscut îndeaproape pe istoricul Harald Zimmermann, pe sociologul Georg Weber, pe teologul Paul Phillippi, cu care eram în relații personale – indiscutabil personalități creative și integre, de prim plan nu doar în România, care au și dat *forma mentis* comunității sașilor din arcul Carpaților în deceniile postbelice – mărturisesc că încă nu am răspuns la întrebarea: cum se face că un absolvent, este adevărat modest, ca să nu spunem altfel, intră în viața publică fără cultură civică, dar devine harnic în intrigi țărănești și falsificări de prost gust, și, ostil ca puțini alții pluralismului, reia devizele respingătoare ale propagandei anilor treizeci („strada ca sursă de drept”, „politica drept distincție amic-inamic”, „scoaterea din țară a

rivalilor”, „contestarea oricărei realizări a altora” etc.), instalează cel mai securist stat și ajunge, bineînțeles, la realizări zero? Cine răspunde de aberație?

Peștele se strică de la cap – spune o maximă cunoscută. Pot fi momente grele în viața oricui. Dar nu este vorba de așa ceva când nepriceperea este ca la nimeni. Lenevirea poate reface forțe, dar lenea lipsită de idei și scrupule este doar o calamitate.

Și astea pot exista, căci nu toți inșii sunt în stare să și facă ceva pentru care au cerut voturi. Falsificatori ordinari au fost și sunt, din păcate, încă, pe lume. Dar să împiedici orice rezolvare, ba să-i și lovești pe cei care vor și pot, este semn de altceva.

În România actuală, se dovedește din nou, din plin, unde duc nepriceperea, reaua credință și infatuarea prostească ce le încununează.